

N:o 12.

Af Herr **Olaus Olofsson:** *Om kungörande af tiden för allmänna tingssammanträden.*

Då jag nu för tredje gången går att förnya den motion, hvori jag påyrkat att de i Kongl. Förordningen den 17 Maj 1872 stipulerade tingsterminer inom de domsagor på landet, der endast två ting hållas, måtte årligen kungöras i kyrkorna, så torde det vara tillfyllest att åberopa dels innehållet af min motion N:o 16 vid senaste riksdag, dels motiveringen i Lag-Utskottets utlåtande N:o 21 vid samma riksdag, dels ock Lag-Utskottsledamoten Grefve J. O. Mörners yttrande i Första Kammaren den 8 Mars 1882, då nämnda betänkande afslogs med 32 nej mot 24 ja, således i närvaro af obetydligt mer än en tredjedel af Första Kammarens ledamöter.

Vid denna min förnyelse af motionen anser jag dock behöfligt att till vederläggning upptaga de skäl för afslag, som blifvit anförda af tvenne lagkunnige ledamöter inom nyssnämnde Kammare.

Beträffande då först det yttrande af Lag-Utskottets då varande, högt ärade ordförande, att i de domsagor, som bestå af allenast ett eller två tingslag, tiden är bestämd i sjelfva lagen samt att Hofrätten en gång för alla bestämt, i hvilketdera häradet tingen först skola börjas, tillåter jag mig erinra, att detta kungörande skett för mer än 10 år sedan, hvadan det torde vara allt för mycket begärtdt, att den stora allmänheten skall för alla tider qvarhålla detta kungörande i minnet.

Samme talare har förundrat sig öfver att icke Utskottet tillstyrkt kungörandet äfven i domsagor med ett enda tingsställe; men här är dock den skilnad, att i sistnämnda fall finnas tingsterminerna i den åberopade förordningen tydligt utsatta, utan att man behöfver efterforska, hvad Kongl. Hofrätten derom för 10 år sedan föreskrifvit.

Då samme talare påstår att de, som bo utom domsagan, icke skulle hafva någon fördel af tingssammanträdenas införande i länskungörelserna, »ty de hafva i allmänhet icke tillgång till dessa kungörelser» (på sätt talarens yttrande i protokollet uppfattats), så synes den högt ärade talaren, ehuru sjelf landshöfding, hafva förglömt, att dessa kungörelser spridas till alla kommuner inom hela länet och att sålunda denna svårighet drabbar endast dem, hvilka bo i ett annat län och därför torde behöfva hålla sig en kommissionär.

Att besväret med tingskungörelsens utfärdande skulle åläggas Konungens Befallningshafvande härleder sig från Lag-Utskottet, ty jag hade i min motion begärt, att häradshöfdingen skulle till Konungens Befallningshafvande anmäla de dagar å hvarje ting, då de allmänna tingssammanträdena taga sin början. Detta vore sålunda icke större besvär än några få raders tillökning i de kungörelser, Konungens Befallningshafvande i alla fall utfärda rörande tingen i de öfriga domsagorna i länen.

Det vore icke på minsta vis »irrationelt», att ett sådant stadgande blefve föreskrifvet och ännu mindre stridande mot lagens bud i öfrigt, ty den stora allmänheten torde med skäl kunna fordra, att de af dem lönade auktoriteter och embetsmän visa dem ett så billigt tillmötesgående, som detta lilla besvär skulle förorsaka.

En annan talare inom Första Kammaren hänvisar allmänheten att med tillhjälp af almanacka och lagbok skaffa sig upplysning om tingsterminernas början, men ingendera af dessa böcker är tillräcklig att undervisa honom, uti hvilket tingslag sammanträdet hålles först. Han måste således skaffa reda på Kongl. Hofrättens för tio år sedan utfärdade bestämmelser. De fleste ega icke någon lagbok och kunna hafva lång väg till nämndeman, hvilken ofta nog icke har reda på tingsterminerna utan att sjelf söka kunskap derom.

Hvad samme talare ordat om vådan af kungörelsernas försummade uppläsning, så lärer någon risk häraf icke kunna inträffa, då den rättssökande är i tillfälle att vid sockenkyrkan taga del af sjelfva kungörelsen.

Det är icke till förmån för de processlystne eller de som föra andras talan inför domstolarne, som jag påyrkar en rättelse i förberörda afseende,

utan det finnes en klass medborgare, och denna är det stora flertalet, som är i behof att anlita domstolarne om handlingars ingifvande, och för den är det nödigt att kunna med lätthet vinna upplysning, när de kunna få sina ärenden vid tingen utträttade, på det de icke må förlora fatalier i ärenden, som äro för dem af största vigt. Efter hvad som under föregående riksdagar i denna fråga förekommit, vågar jag för den skull hoppas, det Lag-Utskottet måtte tillstyrka och Riksdagen bifalla följande hemställan:

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes föreskrifva: dels att tiden för början af de allmänna tingsammansammanträdena uti domsagor, bestående af ett eller två tingslag, skall genom Konungens Befallningshafvandes försorg årligen kungöras uti länskungörelserna; dels ock att, beträffande samtliga domsagor, tiden för afslutande af ting skall genom vederbörandes försorg kungöras i tingslagets kyrkor.

Stockholm den 26 Januari 1883.

Olaus Olofsson
fr. Östergötland.